

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Kathryn Lasky
“Guardians of Ga’Hoole”
“Book Three - The rescue”

GUARDIANS OF GA’HOOLE #3: THE RESCUE
Copyright © 2004 by Kathryn Lasky. All rights reserved. Published
by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York,
NY 10012, USA.

Copyright © 2010 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Cover art by Richard Cowdrey
Copyright © za ilustracije Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-132-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Ketrin Laski

Čuvari Ga'hula

TREĆA KNJIGA

Spas

Prevela

Gordana Fiket-Đurković

Čarobna
knjiga

Dalje od Najdaljeg

Južna
kraljevstva

Suma senki

Srebroveo

Pustara

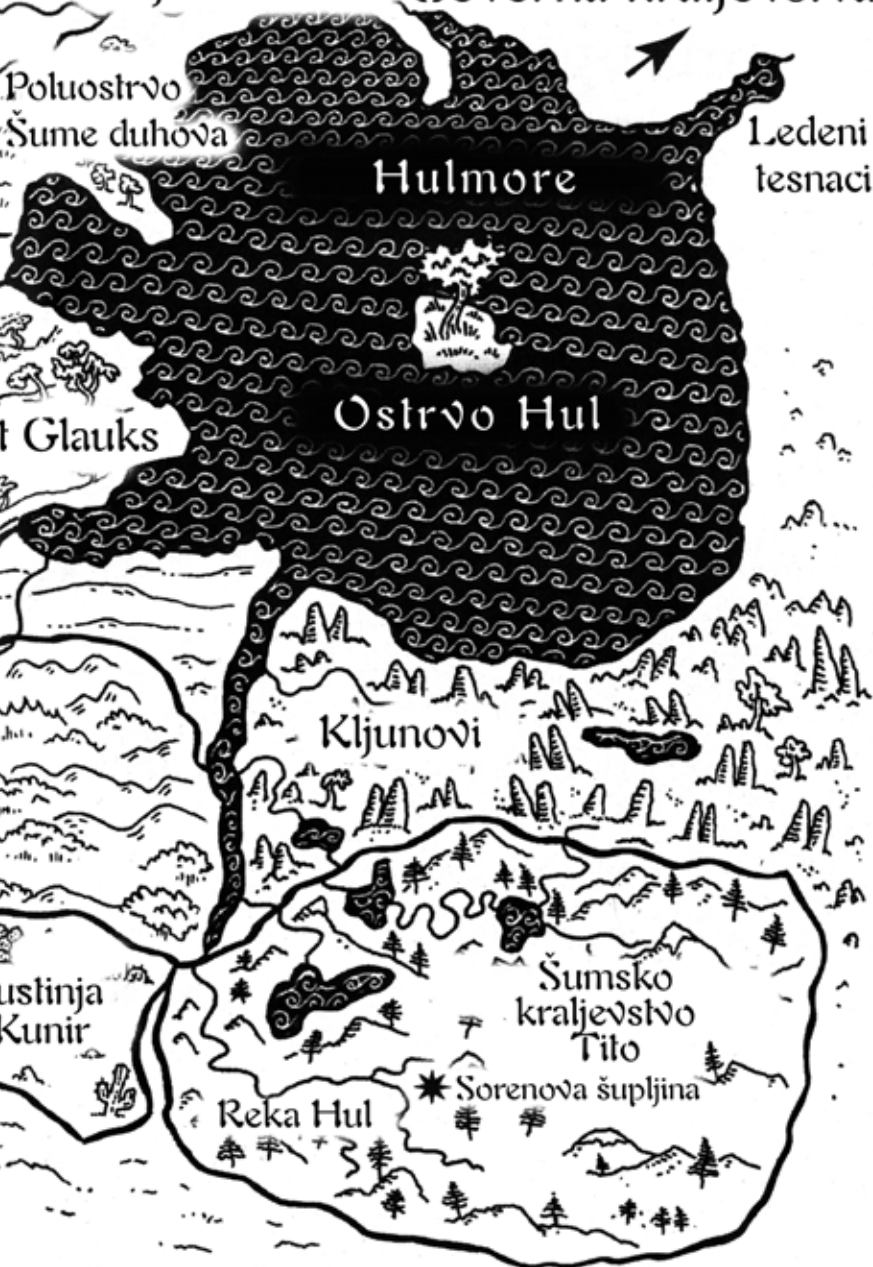
Sumsko
kraljevstvo
Ambala

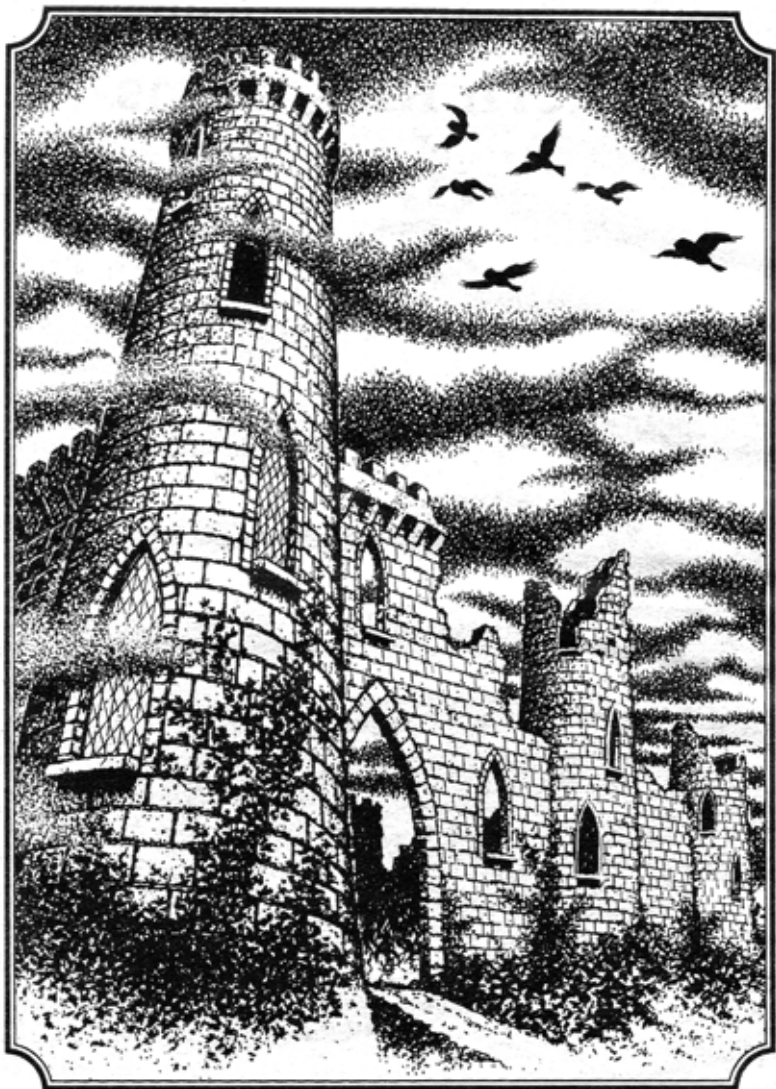
Kanjoni svetog Egolija

Sirotište za sove
Sveti Egolije

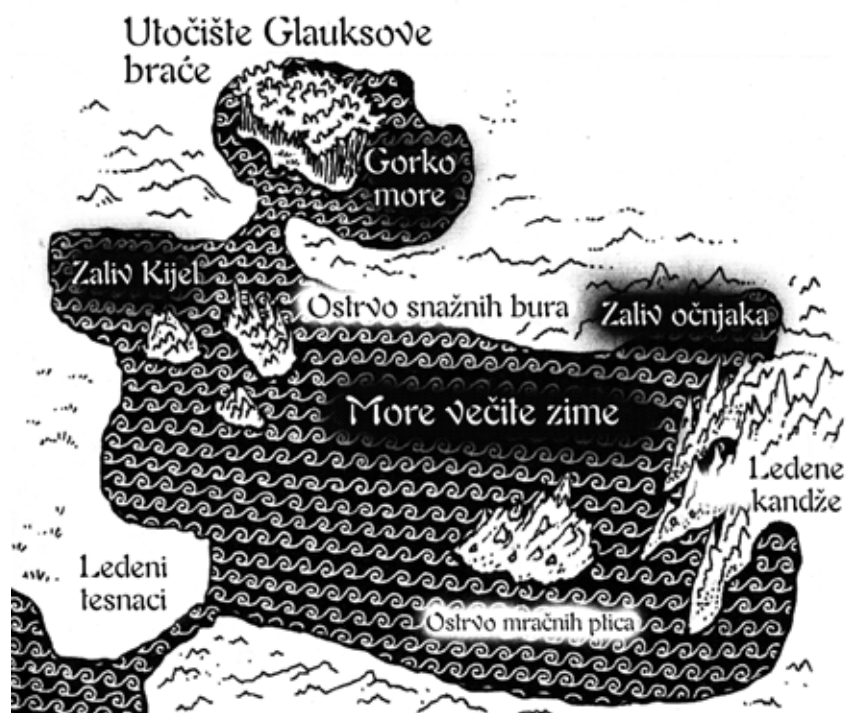
Rt slomljene kandže Severna kraljevstva

...Nedugo potom, zidine ruševnog zamka uzdigle su se u izmaglici svitanja.

Severna kraljevstva

Južna
kraljevstva

Sadržaj

Krvava zora	11
Zrnca u noći!	19
Kakav udarac!	29
Šuma duhova	39
Bubova kovačnica	53
Eglantinina dilema	62
Festival berbe	70
Odlazak u noć oprljenu crvenim	79
Kovač osamljenica Srebrovela	85
Priča kovača osamljenice	91
Kremenovanje	104
Zarđale kandže	114
Oktavijina priča	124
Eglantinin san	134
Saziv nad sazivima	144
Prazno svetište	149
Smušena sova	159
Ponovni doživljaj noćne more	162
Pohod na đavolji trougao	169
Napad!	180
Lak dan	190

PRVO POGLAVLJE

Krvava zora

Rep komete zaparao je zoru, a na crvenkastoj svetlosti izlazećeg sunca na trenutak se činilo da kometa ostavlja krvav trag preko neba. Sve su se sove već ušuškale u svoje šupljine unutar Velikog Ga'hul drveta, spremne za dnevni počinak. Sve sove osim Sorena, naravno. On je sedeo na najvišoj grani najvećeg Ga'hul drveta na svetu. Pogledom je pretraživao horizont u potrazi za nekakvim znakom, za bilo kakvim obeležjem svog voljenog učitelja, Ezilriba.

Ezilrib je nestao pre skoro dva meseca. Stari Čekinjasti ćuk Velikog Ga'hul drveta, svakako najstariji učitelj – ili „rib“, kako su ih zvali – odleteo je na zadatak te kasne letnje noći, da pomogne i spase soviće od onoga što se zvalo Velika odmazda. Mnogo mlade siročadi sova je neznano zašto bilo razbacano po zemlji. Neki od njih bili su smrtno povređeni, dok su drugi bili ošamućeni i smeteni. Nijedno od njih nije bilo pronađeno ni blizu svog gnezda – našli su ih na otvorenom polju koje se nije moglo pohvaliti izdubljenim drvećem. Kako su se ti sovići, od kojih većina skoro da nije mogla ni da leti, tamo uopšte našli – to je bila potpuna misterija. Kao da su se tek tako

stropoštali s noćnog neba. Među tim malim sovama bila je i Sorenova sestra, Eglantina.

Nakon što ga je pre skoro godinu dana brat Klad izbacio iz gnezda, a potom ga zarobila silovita i opaka grupa sova Svetog Egija, izgubio je svaku nadu da će ikada više videti sestru i roditelje. Nije se prepuštao nadi čak ni nakon što je sa svojom najboljom prijateljicom Gilfi, malom Patuljastom kukumavkom koja je takođe bila zarobljena, pobjegao iz Svetog Egija. Ali, onda su Eglantinu pronašla druga dva njegova bliska prijatelja: Suton, Laponska sova, i Kopač, Jazbinska kukumavka, koji su u noći Velike odmazde uzleteli sa ostalima u bezbroj misija potrage i spasavanja. Ezilrib, koji je napuštao stablo uglavnom samo da bi obavljao svoju dužnost vođe saziva tumača vremena i saziva ugljara, uzleteo je u pokušaju da odgonetne čudna zbivanja te noći. Međutim, s tog pohoda se nikada nije vratio.

Soren je smatrao da je velika nepravda to što je odmah po povratku njegove sestre nestao njegov omiljeni rib. Možda je takvo razmišljanje odavalo njegovu sebičnost, ali drugačije nije moglo biti. Soren je imao osećaj da je veći deo svega što je znao naučio od čangrizavog starog Čekinjastog ćuka. Ezilrib baš i nije bio preterano dopadljiv, s onim škiljavim okom, levom nogom do te mere osakaćenom da mu je skoro nedostajala jedna kandža i dubokim glasom koji je podsećao na mešavinu režanja i zvuka udaljene grmljavine – ne, Ezilrib svakako nije bio privlačan.

„S vremenom se naviknete“, jednom je izjavila Gilfi. Zbilja, Soren se navikao.

Kao član saziva tumača vremena i saziva ugljara, koji su uletali u šumske požare i prikupljali ugljevlje za kovačnicu kovača Buba, Soren je veštinu zanata naučio direktno od učitelja. Mada je Ezilrib bio strog učitelj, često čangrizav i netrpeljiv prema glupostima, bio je privrženiji svojim učenicima i članovima svojih saziva nego ostali ribovi.

Sazivi su predstavljali omanje grupe u koje su bile podjeljene sove. U sazivima su sove podučavali specijalnim veštinama koja su bile od životne važnosti za opstanak ne samo gahulijanskih sova već i svih pripadnika drugih kraljevstava sova. Ezilrib je predvodio dva saziva – saziv tumača vremena i saziv ugljara. Uprkos svojoj čangrizavoj prirodi, znao je da odvali i koju dobru šalu – ponekad i bezobraznu, na opšte gnušanje Otulise, Pegave sove, koja je bila Sorenovog uzrasta, sva fina i uštogljena, sveznajuća. Otulisa je neprestano pričala o svojim drevnim i istaknutim precima. Jedna od njenih omiljenih reči bila je „gnusno“. Neprestano se „gnušala“ Ezilribovih „grubosti“, njegovog „manjka finoće“, njegovih „gnusoba“. Ezilrib je pak stalno govorio Otulisi da „o’ladi“. To je bio najneučtiviji način da jedna sova kaže drugoj da učuti. Njih dvoje su se neprestano verbalno koškali, ali je Otulisa svejedno izrasla u dobrog tumača, a to je Ezilribu jedino i bilo važno.

Ali, sada više nije bilo verbalnog koškanja. Nije bilo nepriličnih šala. Više nije bilo ni pentranja uz vrećasto

zimzeleno grmlje, letenja naopačke niz odvodne kanale, probijanja vetra i otpušavanja otvora za oticanje, vrtloga u letu i svih ostalih čudesnih manevara koje su sove izvodile dok su jezdile kroz bure i oluje, čak i uragane, obavljajući zadatke tumača vremena. Život se činio praznim bez Ezilriba – noć je bila manje crna, a zvezde su sijale potuljenim sjajem čak i pošto je kometa, nalik na veliku sirovu brazgotinu na nebu, zaparala zoru.

„Neki kažu da je kometa zloslutni znak.“ Soren je osetio da je grana na kojoj je sedeo zadrhtala. „Oktavija!“ Debela stara gnezdpomoćnica ispuzala je na granu. „Šta ti radiš ovde?“, upitao je Soren.

„Isto što i ti. Tražim Ezilriba.“ Uzdahnula je. Oktavija je, kao i sve gnezdpomoćnice, koje čiste sovine šupljine i uklanjaju štetočine, bila slepa. Ona zapravo nije ni imala oči, već samo dva omanja udubljenja u kojima je trebalo da se nalaze. Međutim, gnezdpomoćnice su bile poznate po svojim neverovatnim čulnim sposobnostima. Mogle su da čuju i oseće stvari koje ostala stvorenja nisu. Dakle, da se u daljini čuo lepet krila svojstven Ezilribu, ona bi to znala. Iako su sove bile nečujni letači, svaka od njih je krilima komešala vazduh na jedinstven način, koji je samo gnezdpomoćnica mogla da oseti i raspozna. Oktavija je, sa svojim muzičkim obrazovanjem i višegodišnjim sviranjem harfe pod vođstvom madam Plonk, bila naročito osetljiva na raznolike vibracije.

Esnaf harfistkinja je bio jedan od najprestižnijih esnafa od svih u koje su slepe gnezdpomoćnice birane.

Draga gospođa Plitiver, koja je služila u šupljini Sorenove porodice i s kojom je Soren bio ponovo čudesno sjedinjen, takođe je bila članica esnafa. Zmije su se provlačile između žica izigravajući pratnju madam Plonk, divnoj Snežnoj sovi treperavog glasa. Oktavija je služila kao gnezdopomoćnica madam Plonk i Ezilribu. Ona i Ezilrib su, zapravo, zajedno stigli na Veliko Ga'hul drvo iz Zemlje severnih voda Severnih kraljevstava pre mnogo, mnogo godina. Bila je u potpunosti posvećena Ezilribu i, uprkos činjenici da nikada nije previše pričala o tome kako se upoznala s Čekinjastim ćukom, šuškalo se da ju je Ezilrib spasao i da, za razliku od drugih zmija, nije rođena slepa. Zbog nečeg je oslepela. Svakako nije posedovala istovetne ružičaste krljušti kao druge zmije. Umesto toga, bila je bledunjave zelenoplave boje.

Stara zmija je ponovo uzdahnula.

„Ne razumem“, rekao je Soren. „I suviše je pametan da se izgubi.“

Oktavija je zavrtela glavom. „Ne mislim da se izgubio, Sorene.“ Soren je okrenuo glavu da bi je pogledao. *Šta onda, pobogu, misli? Da li smatra da je mrtav?* Oktavija je ovih dana bila veoma ćutljiva. Skoro kao da se plašila da razmišlja o sudbini svog voljenog učitelja. Drugi, Baran i Boron, vladari Velikog Ga'hul drveta, neprestano su razmišljali, kao i Striks Struma, još jedna poštovana učiteljica. Međutim, stvorenje koje je najbolje i najduže poznavalo Ezilriba nije obelodanjivalo svoje misli, nije imalo nikakvu ideju, ali Soren je svejedno imao osećaj

da ona nešto zna i da je to istinski plaši. Bilo je toliko užasno da o tome nije mogla ni da govori. Otud njena naizgled nepremostiva ćutnja. Soren je imao takav osećaj u vezi sa Oktavijom, a taj osećaj dopirao je duboko iz njegovog bupca, gde su sve sove nosile najsnažniji osećaj i doživljaj najmoćnijeg predosećaja. Da li je taj osećaj mogao da podeli s nekim? S kim? Sa Otulisom? Nikada. Sa Sutonom? Ne, ne sa Sutonom. On je bio i suviše okrenut akciji. Možda s Gilfi, svojom najboljom drugaricom, ali Gilfi je bila previše praktična. Ona je tražila konačne dokaze i uvek se bukvalno hvatala za reči. Soren je mogao da zamisli kako bi Gilfi reagovala kada bi joj rekao da ima osećaj da Oktavija nešto zna: *Šta podrazumevaš pod „zna“?*

„Hajde, hajde, mladiću“, rekla je Oktavija. „Vreme je da pođeš na spavanje. Već osećam sunce. Zora polako nestaje.“

„Da li i kometu možeš da osetiš?“, iznenada je upitao Soren.

„Oh.“ To je zvučalo više nalik blagom jecaju ili prošaptanom uskliku. „Ne znam.“ Međutim, znala je. Soren je znao da je znala. Osećala je kometu i to ju je uznemiravalo. Nije trebalo da je pita, ali nije mogao da se uzdrži a da ne nastavi. „Da li misliš da je to stvarno zloslutni znak, kao što neki kažu?“

„Ko su ti neki?“, odsečno je priupitala. „Nisam čula da bilo ko na drvetu trabunja o zloslutnim znacima.“

„A ti? Čuo sam te malopre kako pričaš o tome.“

Oktavija je napravila pauzu. „Slušaj me, Sorene. Ja sam samo jedna debela stara zmija iz Severnih kraljevstava, zemlje koja pripada oblasti severnih voda. Mi smo u načelu sujeverna vrsta. Zato ne obraćaj pažnju na mene. A sada lepo odlepršaj u svoju šupljinu.“

„Da, gospođo“, odgovori Soren. Nije bilo nikakve koristi u tome da ljuti gnezdpomoćnicu.

Tako se mlađana Kukupija stuštila nadole između širokih grana Velikog Ga'hul drveta do svoje šupljine koju je delila sa sestrom, Eglantinom, i najboljim prijateljima, Gilfi, Sutonom i Kopačem. Dok se spuštao, spiralno ponirući između grana, ugledao je sunce koje se uzdizalo, moćno i žarko. Dok su se oblaci boje krvi gužvali na horizontu, Sorenovim šupljim kostima prostrujala je strašna nervoza, od koje mu je i bubac zadrhtao.

Kopač! Zašto mu nije palo na pamet da svoj osećaj u pogledu Oktavije podeli s Kopačem? Soren je zatrepao kada je zakoračio u slabu svetlost šupljine i ugledao uspravane obrise svojih najboljih prijatelja. Kopač je u svakom pogledu bio jedna veoma neobična sova. Kao prvo, nikad u životu – sve dok nije ostao siročić – nije živio na drvetu, već u zemljanoj jami. Kada su ga Soren, Gilfi i Suton tek upoznali, više je voleo da hoda na svojim dugačkim, snažnim i goluždravim nogama nego da leti. Nameravao je da prepešači čitavu pustinju u potrazi za svojim roditeljima, a onda se umešala smrtna opasnost i tri ostale sove su ga nagovorile da odustane od te pomisli.

Razdražljiv i preosetljiv, Kopač je mnogo brinuo, ali je u isto vreme bio pravi filozof. Uvek je postavljao najčudnija pitanja. Boron je rekao da Kopač poseduje nešto što je on nazivao filozofskim obrtom uma. Soren nije bio sasvim siguran šta to zapravo znači. Samo je znao da bi, kad bi mu rekao „Mislim da Oktavija možda nešto zna o Ezilribu“, Kopač otišao dublje i dalje u razmišljanju, za razliku od Gilfi. On se ne bi tek bukvalno zakačio za reči ili, nalik Sutonu, rekao: „Pa, šta planiraš da uradiš povodom toga?“

Soren je pozeleo da sada probudi Kopača i s njim podeli misli. Međutim, nije želeo da rizikuje i razbudi i ostale. Ne, moraće da sačeka da se svi probude na prvi nagoveštaj mraka.

I tako se Soren uglavio u postelju u ćošku, sačinjenu od mekane mahovine i paperja. Bacio je hitar pogled ka Kopaču pre nego što je zaspao. Kopač, za razliku od ostalih, nije spavao u uspravnom ili sedećem položaju, već u neobičnom položaju koji je manje-više mogao da se opiše kao čučanj poduprt kratkim zdepastim repom, s nogama smeštenim u stranu. *Blagi Glauksi, ta sova čak neobično i spava.* Bila je to Sorenova poslednja misao pre nego što je utonuo u san.